

ne, er temmelig uensartet, ligesom det kan knibe med tydeligheden. Er aldersgrænsen f. eks. 16 år, forekommer i annoncerne betegnelser som »F.f.b.«, »F.u.16«, »T.o.16«, »Strengt forbudt af censuren« osv., og det sker, at aldersgrænsen oven i købet anføres med meget små typer, på en anden led end annoncens øvrige tekst eller i et hjørne, hvor den kan blive overset.

Det forekommer derfor at være i alle parter interesse, men ikke mindst forbrugernes, at der skabes hjemmel for, at ministeren kan udfærdige et sæt regler om, hvorledes publikum skal orienteres. Hensigten er, at der i et samarbejde mellem ministeriet, filmcensuren, branchens organisationer og Statens Informationstjeneste fastsættes nogle retningslinier for formulering og opsætning, der i fremtiden gør det let at konstatere, hvilken kategori en film tilhører, som man tænker på at se.

Til nr. 5.

Forslaget om at ophæve afgifterne for censur, er ikke af ny dato. Allerede den udvalgsbetænkning af 1967, hvis forslag i alt væsentligt indgik i den gældende lov, anbefalede en ophævelse med følgende principielle begrundelse:

1. Da film kan vises for voksne uden censur, lægges der reelt en særlig afgift på film, som skal kunne vises for børn.
2. Afgifterne lægges på filmene i forbindelse med en regulerende foranstaltning, der ikke udøves af hensyn til dem, afgiften påhviler, men ud fra samfundsmæssige grunde.

Når filmcensurloven alligevel bevarede afgiftsopkrævningen, hænger det sammen med den billetafgift, der under den dagældende lov om film og biografier (nr. 155 af 27. maj 1964) blev opkræ-

vet i forbindelse med offentlige filmforevisninger. Der skete nemlig fritagelse for billetafgift, når den film, som blev vist, var godkendt som særlig egnet for børn under 12 år. Den økonomiske fordel ved sådan godkendelse med tilhørende bortfald af billetafgift opvejede normalt den udgift, som censurafgiften betød.

I mellemtiden er billetafgiften blevet afskaffet. Med film- og biografloven af 1972 (lov nr. 236 af 7. juni 1972) aftrappedes billetafgiften over en treårig periode indtil 1. april 1975, da den helt bortfaldt. Dette har givet udvalgets betragtninger fornyet aktualitet.

Det kan idag ikke anses som økonomisk særlig attraktivt at producere, importere, udleje eller forevise børnefilm. Det danske Filminstitut søger gennem økonomisk støtte at fremme en udvikling på disse områder, der fra en kulturpolitisk synsvinkel må vurderes som højest tiltrængt. Det virker i denne forbindelse særlig uheldigt, at film, som eventuelt ville være blevet bedømt som egnede for børn, i øjeblikket ikke bliver sendt til censur på grund af afgiften. Man har en formodning om, at tilfælde af denne art forekommer. Ophævelse af afgiften kan medføre en i sig selv ønskelig forøgelse af repertoiret for børn og virke i samme retning som forslaget om en afgørelse, der tillader adgang for alle, men fraråder for børn under 7 år.

Derfor forekommer det ikke længere rimeligt at opkræve afgifter i forbindelse med en censurering af film, som er nødvendig for, at offentlig forevisning for et børnepublikum lovligt kan ske.

Til nr. 6.

De foreslåede tilføjelser til straffebestemmelsen er standardbestemmelser, som ikke giver anledning til særlige bemærkninger.